

mig, være Formalisme, om det skulde være Paragraffens Plads, der blev det afgørende. Lad Indholdet af det komme ind i denne Lov, det hører lige saa godt hjemme her og har i Virkeligheden Adresse ikke til Saltvandsfiskeriet, men til Ferskvandsfiskeriet, thi det er en nødvendig Betingelse for, at dette overhovedet kan eksistere i Aaer og Søer, som have Udløb til Havet.

Saa komme vi til Mindstemaalene; de ere noget forstørrede fra før, og det er godt. Der er imidlertid Undtagelsesbestemmelser med Hensyn til Mindstemaalene, og de gælde for Aal, Gædder og Krebs, der fanges i fri Vande og sælges i levedygtig Stand. Her har den højtærede Landbrugsminister formodentlig ved „fri Vande“ netop ikke ment fri Vande, men de Vande, der ere bundne ved denne Lov; men det komme vi nok til Rette om.

Der er forbudt forskellige Fangstredskaber og Fangstmaader; Bestemmelserne derom ere temmelig udførlige, og det er jo ikke saa lidt Fiskeri, der ved dem er blevet forbudt, men i det hele og store synes jeg, at der derved er bevirket en Fredning af Fiskene, som jeg ganske kan billige. Forbudt er saaledes ethvert Fiskeri ved Skydevaaben. Det gjorde jeg et Forsøg paa at faa ind, da jeg var Ordfører for Flertallet ved Lovens Behandling i 1898, og da fik jeg ved et Ændringsforslag indsat Bestemmelsen om, at Brug af Skydevaaben ved Fiskeri skulde være forbudt fra 15. November til 15. April. Jeg havde foreslaaet indtil 1. Maj, men jeg var saa naiv, at jeg ikke lagde Skjul paa, at det ikke saa meget var Gædderne, jeg tænkte paa, som Graaænderne, som tidt gaa i Gæddefiskernes Poser. Naar Fiskeren gaar nede ved Moserne og skyder Gædder i April, putter han ogsaa Ænderne i sin Pose, det er der ingen Kunst ved, det have vi alle sammen mange Gange set, at saadan gaar det til. Det var altsaa mere for at skaane Ænderne end Gædderne, at jeg vilde have Skydevaabnene væk, saa længe der overhovedet kunde være Tale om, at man kunde bruge Skydevaaben dernede. Men der var en æret Kollega, der sagde til mig: Det er jo en fuldstændig Godsejerpolitik, De søger at fremme, ved at holde Haanden over Graaænderne. Ja, hvis det var Godsejerpolitik den Gang, saa er det ogsaa Godsejerpolitik nu; men det er dog en Side af Godsejerpolitikken, som jeg godt vil være bekendt at være med til, og jeg er glad ved, at der herefter ikke

maa bruges Skydevaaben ved Fiskefangst, det vil spare mangen en Graaand, og Graaanden er jo en Fugl, som staar paa Tur til at blive udryddet i vore bedste Moser og Søer, og jeg i alt Fald vilde se paa dette med megen Sorg.

Saa har man forbudt Brugen af Piglyster; men man forbyder det med den ene Haand og giver det fri med den anden. Under § 8 e. forbydes Brugen af Piglyster fuldstændig, men i Slutningen af § 8 siger man: „Piglyster kan dog kun tilstedes, hvor Formaålet er Udryddelse af Rovfisk og kun for Marts og April Maaned.“ Jeg kan forsikre den højtærede Landbrugsminister om, at Piglyster er et mellem den ungdommelige Del af Landbefolkningen saa populært og nyttigt Redskab i Paaskeferien, at der vil komme Andragende fra ethvert Sted, hvor blot det mindste Vandhul findes; man vil anføre, at der i dette Vandhul skal — ja, hvad er det, der staar — „drives rationel Fiskeavl“, og derfor vil man bede om Lov til at anskaffe en Piglyster til Udryddelse af Rovfisk i dette Vandhul, ogsaa gaar det akkurat ligesom nu, at enhver Dreng og ung Mand paa Landet hele Paaskeferien igennem gaar omkring med en Piglyster slæbende efter sig eller har den gemt bag den nærmeste Busk, og saa bliver Rovfisken udryddet, det er ganske vist, men der bliver samtidig taget en hel Del af de Fisk, hvis Fangst er forbudt i Søer og Aaer i de andre Paragraffer. Skulde vi endelig have Lov til at bruge Piglyster endnu, skulde det være for at give Ungdommen Lov til at fange i Juni Maaned, — ikke i Marts og April, hvor det vilde være de fredede legende Gædder, det gik ud over —, for at de kunne tage den Fisk, som dog ingen Mennesker ellers kunne fange uden Bundgarn eller større Apparater, nemlig Brasen, naar den i Juni Maaned gaar op i Grøfterne og leger. Den Fisk er ikke meget værd, men det er alligevel paa Landet en Glæde, naar Drengen kommer hjem med en stor Brasen, som han har taget med Piglyster. Det vil jeg nu ikke stille Forslag om, thi have vi først faaet Piglysteren ud, lad os saa ikke faa den ind igen i Form af en Brasenfanger.

Jeg har ikke noget imod den tilfornede eller beskikkede tilsynsførende, som Landbrugsministeren ønsker sig. Jeg er ikke nogen Ven af, at vi ved enhver Lov lave en hel Række Embedsmænd, men her er et af de Tilfælde, hvor det er ganske nødvendigt, at Landbrugsministe-